

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΙΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο Φλορεστάν τότε σφαιρίστηκε κάτω και συγκρατώντας την άγνια του τέτωσε τ’ αυτιά του γιά ν’ άκουση τί θά του έλεγε ό Βρινδιόνς.

IX

Τό καταραμένο παιδί.

— ‘Αδρατος δίπλα στό τζάκι, έξακολούθησε ό Βρινδιόνς, άκουσα όλη αυτή τή συνομιλία μεταξύ του κόμητος και του Παρακέλ-σου. ‘Όταν ό άφέντης μου άπεσύρθη έγώ έξακολουθούσα νά μένω έκει... ‘Ο κόμης έκοβε βόλτες άνήσυχο και περιλυσος. ‘Αξαφνα ή πόρτα άνοιξε και μπηκε μέσα ένας άντρας χλωμός σαν τόν κόμητα.

— ‘Α! στέναξε ό κόμης· έσύ είσαι, Λαντρώ ;
 ‘Ο άποκληθείς Λαντρώ έκανε μιά υπόκλιση.
 — Γιατί είσαι τόσο χλωμός ; τόν έρώτησε κατόπι ό κόμης.
 ‘Ο Λαντρώ του έδειξε τήν πόρτα και του άπάντησε :
 — Βρισκόμουν πίσω άπ’ τήν πόρτα και τά άκουσα όλα.
 ‘Ο κόμης δέν έθύμωσε διόλου γι’ αυτή τήν άδιακρισία του Λαντρώ. ‘Ηξερε ότι ή περιέργειά του δέν ήταν κοινή, άλλα όφειλετο στην άφοσίωση που έτρεφε αυτός προς τόν κύριό του.
 — Καλά, του έλεε. Μείνε εδώ, έχω τήν άνάγη σου.
 Και άρχισε πάλι νά κόβη βόλτες. ‘Ο Λαντρώ τόν κυττούσε μέ βλέμμα άνήσυχο. Μετά ένα τέταρτο, ό κόμης στάθηκε μπροστά του και σταυρώνοντας τά χέρια του έλεε :

— Τι θά έκανες έσύ άν ήσουν στη θέση μου ;

— ‘Εγώ δέν είμαι Εύπατριδης, άπάντησε ψυχρά ό Λαντρώ, και ή ιδέες μου δε μπορούν νά έχουνε τίποτε τό κοινό μέ τίς δικές σας.

— Εύπατριδής; ή όχι, σου ζητάω μιά συμβουλή ;

— Για ποιά λόγο, άφου έσηματίσατε πιά τήν άπόφασή σας.

— Πώς ; Που τό ξερείς ;
 Οι δυό άντρες έκεινη τή στιγμή διασταύρωσαν τά βλέμματά τους. ‘Γπειτα, ό κόμης σκουπίζοντας τό πρόσωπό του, έλεε :

— Λαντρώ, όταν συναντήσω στό δρόμο μου κανένα λυκόπουλο ξερείς πώς τό ξεφορτώνομαι ;

— ‘Όχι.
 — Τό άρπάζω από τό ποδάρι και του σπάζω τό κεφάλι άπάνω στόν κορμό ενός δέντρου.

— ‘Εγώ όμως, σε τέτοιες περιπτώσεις, αλλάζω τό δρόμο και περνάω...

— ‘Ωστε άρνείσαι λοιπόν ;

— Τι πράγμα.

— Νά εκτελέσης τήν έντολή που θά σου άναθήσω.

— ‘Αν πρόκειται νά σκοτώσω κανένα λυκόπουλο, μάλιστα, τό άρνούμαι... γιατί έγώ δέν σκοτώνω τά μικρά παιδιά ούτε και τίς λύκαινες άκόμη...

— ‘Εστω, θά ένεργήσω μόνος! Έλεε ό κόμης Φίλιππος χτυπώντας μέ θυμό τό πόδι του στό πάτωμα.

‘Ο Λαντρώ ύψωσε τούς ώμους του κ’ έκανε νά βγή έξω. Μά ό κόμης τόν έκράτησε λέγοντάς του :

— ‘Ελα μαζί μου.

Και βγήκαν έξω. ‘Η περιέργειά μου μ’ έκανε νά τούς παρακολουθώ άδρατος. ‘Εμπήκαν στην κάμαρη τής κόμησας, όπου βρισκότουσαν άλλοι δυό άθλικοί του κόμητος. ‘Εκει παρά τούς θρήνους τής μητέρας, ό κόμης έληξε τό παιδί άκολουθούμενος από τό Λαντρώ και ξαναγύρισε στην αίθουσα.

‘Ο Λαντρώ άνήσυχος κοιτούσε τόν κύριό του και τό νήπιο. ‘Όταν ό κόμης κατώρθωσε νά συνέλθη κάπως, σηκώθηκε, άνοιξε ένα μεγάλο κιβώτιο και προσκαλώντας τό Λαντρώ κοντά του, του έλεε :

— Βλέπεις αυτό τό κιβώτιο ; Περιέχει τριανταδυό χιλιάδες σκούδα. Για έναν άνθρωπο τής τάξέως σου τό ποσό αυτό εινε μιά τερασστία περιουσία... ‘Ε, λοιπόν, εινε δική σου, άν δεχθής νά μέ υπακούσης!

— Αυτό εινε σά νά μου λέτε, άπάντησε ό Λαντρώ, άν δέχομαι νά πάρω τό παιδί σας, νά του δέσω μιά πέτρα στό λαιμό και νά τό πετάξω μέσα στό ποτάμι.

— Σάλα! φώναξε ό κόμης σκεπάζοντας τά μάτια του μέ τά χέρια του. ‘Αφου δέν δέχεται έσύ θά βρω άλλους που νά εινε λιγώτερο λεπτολόγοι από σένα.

— Δέν θά βήητε κανέναν, ευγενέστατε.

— Γιατί ;

— Για δύο λόγους... Πρώτα-πρώτα γιατί δέν θά τολμήσατε νά δώσετε σε κανένα μιά τέτοια διαταγή κ’ έπειτα γιατί έγώ θά σπάσω τά ποδάρια αυτού που θά τολμούσε νά τήν εκτελέση.

Αυτή τή φορά, ό κόμης τής Θοίνης άνεπήδησε από τή μανία του.
 — ‘Ανόητε! φώναξε’ ξεχνάς ότι μιλάς προς τόν κύριό σου και τόν άφέντη σου.

— Και αυτό εδώ, έλεε ό ύπηρέτης δείχνοντας τό βρέφος, κ’ αυτό εδώ εινε κύριός μου κ’ άφέντης μου και ένός μου είμαι ζωντανός κανένas άς μη φαντασθής νά του κάνη κακό ;

— Μήτε έγώ ό ίδιος ίσως ;

— ‘Όσο γιά σάς τό πρώωμ εινε διαφορετικό... σεις ειστε πατέρας του... ‘Ενας πατέρας ίσως έχει τό δικαίωμα νά σκοτώση τό παιδί του...

— Καλά λοιπόν! φώναξε ό κόμης έξω φρενών. Σκέψου ότι έσύ είσαι εκείνος που μ’ αναγκάζεις νά κάνω ότι θά κάνω τώρα.

Και μέ μιά γρήγορη κίνηση, π’ ορ τό βρέφος τό ύψωσε πάνω από τούς ώμους του γιά νά τό συντρίψη κάτω. ‘Αλλά δέν έιχε τό τρομερό θάρρος γιά ν’ άποτελειώση αυτό που ήθελε νά κάνη. ‘Αφησε πάλι τό παιδί σ’ ένα προσνέφαλο και σφαιρίστηκε σε μιά έδρα.

— ‘Ω! φώναξε... Θεέ μου, Θεέ μου, δε μπορώ, δε μπορώ...

‘Ο Λαντρώ που ήταν χλωμότερος από πτώμα, άνέκνευσε άνακουφισμένος. Στην άγρία του φυσιογνωμιά άπλώθηκε μιά γλυκύτης.

‘Η συμπάθεια και ή εύσπλαχνία είχαν χρομαφιαστεί στό πρόσωπό του. Γονάτισε μέ άφοσίωση, πήρε τό χέρι του άφέντη του και άρχισε νά τό φιλάη, ψιθυρίζοντας σιγά-σιγά :

— Κλάφτε, κύριέ μου... Κλάφτε... Αυτό θά σάς κάνει καλό... Κανένas δέν σάς βλέπει...

‘Ο κόμης έβαλε τά χέρια του γύρω από τό λαιμό του πιστού του ύπηρέτη και έπί πολλήν ώρα έκλαιγε άκίνητος σ’ αυτή τή θέση :

— ‘Αφέντη μου, έλεε σε λίγο ό Λαντρώ, έμπιστευθήτε σε μένα τό βρέφος. Θα τό πάω τόσο μακριά ώστε ποτέ δε θά μπορούση νά ξαναγυρίση εδώ...

— ‘Αλλοίμονο, Λαντρώ, όσο μακριά και άν τό πάς, θα τό ιδής; νά ξανάρθη τή μοιραία ώρα γιά νά γίνη ό δήμιος του άδελφού του και ν’ άτιμάση τήν ένδοξη οικογένειά του.

Και ό κόμης Φίλιππος σκύβοντας πάνω από τό νεογέννητο, άρχισε νά τό κοιτάξη μέ θλίψη και μέ άγάπη. Τό παιδί αυτό έτιαν ό προσβύτερός του γιουίς, ήταν ό άμεσος και νόμιμος κληρονόμος του, εκείνος που έμελλε νά διαδεχθής τόνομα του, τόν τίτλο του, τά πλούτη του... Πόσο θά τό έιχε άγαπήσει, άν δέν άκουγε τήν τρομερή μαντεία του Παρακέλσου.

— ‘Ακουσε, έλεε άξαφνα στό Λαντρώ, άπομακρύνοντας από δω τό φτωχό μου αυτό παιδί, κάνω ίσως ένα τρομερό άδικημα. Δέ θέλω τούλάχιστον τό άδικημα αυτό νά εινε άνεπανόρθωτο. ‘Εάν περάση τό τριακοστό πρώτο του έτος χωρίς νά πραγματοποιηθούν ή ‘τρομερές προφητείες του Παρακέλσου, τότε πρέπει ό προγεγραμμένος τώρα κληρονόμος μου ν’ άνακτήση τά δικαιώματά του. Και έπειδή ως έκεινη τήν εποχή έγώ θά έχω πεθάνη, θά σ’ επιφορτίσω έσένα νά εκτελέσης τή θέλησή μου...

Και άμέσως ό κόμης άρχισε νά γράφη... Σε πειλούς ; Στο Γοδεφρίδο στο δεύτερο παιδί του στο όποιο ή ζωή χαμογελάσας από τή στιγμή που γεννήθηκε, ενώ ό Φλορεστάν ό διδύμος άδελφός του έμελλε νά μεταφερθής μακριά σαν νόθος, σαν έγκαταλειμένος.

‘Υιέ μου— έγραψε ό κόμης— εκείνος που θά σου έγγερίση τήν επιστολή αυτή εινε ό μεγαλύτερος άδελφός σου. ‘Αν και σοβαροί λόγοι μέ άνάγκασαν νά σου κρύψω ως τώρα τήν ύπαρξή του, σου φανερώσω τώρα ότι αυτός εινε ό άρχηγός τής οικογενείας και ό σενά άπόκειται τώρα νά τόν κάνη; νά ξεχάση, μέ τήν άγάπη σου και τό σεβασμό σου, τίς δυστυχίες που πέρασε γιά τό συμφέρον τής οικογενείας μας.

»Σε παρακαλώ λοιπόν, και εν άνάγη σε διατάζω, νά παρητηγής άμέσως υπέρ αυτού, όλων των δικαιωμάτων σου επί τής διαδοχής μου και των τίτλων σου. ‘Εάν άρνηθής; νά μέ υπακούσης θά σε καταραθώ από τό βάθος του τάφου μου.

‘Επειτα ό κόμης συνέχισε τήν επιστολή του εξιστορώντας στό Γοδεφρίδο όλα τά γεγονότα που συνέβησαν τή νύχτα εκείνη τής 1ης Μαρτίου 1536. ‘Όταν τήν ύπέγραψε, τήν διάβασε στό Λαντρώ και τόν έρώτησε :

— Μέ κατάλαβες ;

— Μάλιστα, άφέντη. Μετά τριανταένα χρόνια από σήμερα, όταν περάσει τό άπαισιο έτος τής προφητείας, όταν κάθε κίνδυνος θά έχη πιά εκλείψει, θ’ άπκαλύψω στόν υίο σας Φλορεστάν τό μυστικό τής γεννήσεώς του, θά του γχειρίσω τό γράμμα αυτό και θά τόν οδηγήσω στόν άδελφό του Γοδεφρίδο.

— Ναι, έτσι θά κάνης... Πήγαινε τώρα και ό Θεός (νά σε φωτίση. (‘Ακολουθεί)

“Ενα μοιτηριώδες άμάξι έφευγε γιά τή Γαλλία.